

У СТОЙНОВИ НА ГОСТИ.

ази година Митю има новъ приятель на име Стойно Петровъ, неговъ съученикъ. Стойнови иматъ широка овощна градина, посадена съ всѣкакви овощни дрѣвеса. Единъ неделенъ день — слѣдъ черковния отпущъ — Стойно се похвали на Митя, че черѣшата имъ започнала да здръбе. Митю се зарадва много и мислѣше, какъ да му каже, че днесъ желѣе да му отиде на гости. Най-послѣ се рѣши и му откри желанието си... И тъй двамата другари слѣдъ обѣдъ бѣха подъ сѣнката на Стойновата черѣша. Сѣнката ѝ бѣ хладна и приятна, но Митю не се радваше толкова на нея, отколкото на чернитѣ ѝ плодове. Като си отпочинаха малко, наведоха единъ клонъ и се наядоха до насита. Слѣдъ малко започнаха да се разхождатъ изъ градината и да разглеждатъ плодоветѣ на другитѣ дрѣвеса. Като се разхождаха така, Митю остана много зачуденъ, когато прѣдъ тѣхъ се изпрѣчи една оголѣла слива — безъ листа и плодъ.

— Защо не изкопаете това сухо дърво и да посадитѣ на мѣстото му нѣкое младо и зелено, което да ви дава сладки плодове, като онази круща?, попита Митю.

— Ти се много лъжешъ, Митю, отговори Стойно. Кога дойдешъ слѣдъ двѣ седмици, ще видишъ, какъ ще бжде окичено съ нови и млади назъбени листца.

— А защо е останало толкосъ кжсно безъ листа?

— То не е останало кжсно, а си ги имаше въ началото на пролѣтъта по-вече отколкото ей тази тукъ праскова.

— А кждѣ сж се дѣнали тогасъ всички до едно?

— Изѣдоха ги гжсеницитѣ, отговори Стойно.